

Vrijdag 12 april

We zijn weer klaar voor een nieuw avontuur.

Een afspraak voor vandaag is gemaakt in een weeshuis in Karangasem door onze chauffeur mr. Komang en daar rijden we als eerste naartoe.

Tegen kwart voor 1 arriveren we bij het weeshuis, scherpe hellingen en afdalingen op het terrein maar mr. Komang draait er zijn hand niet voor om.

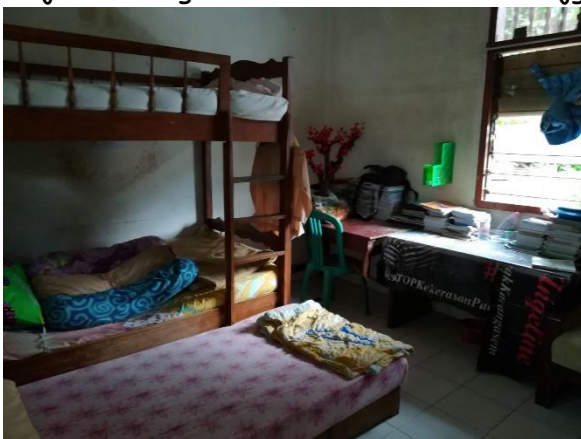

Als we de auto uitstappen worden we omringd door een aantal kinderen die ons een hand geven en vragen hoe we heten en vertellen hoe zij zelf heten.

De moeder komt naar me toe en stelt zich voor als Kadek en vervolgens stel ik me ook voor als Kadek. Iedereen moet hartelijk lachen, ik voel me overrompeld door zoveel openheid naar ons toe.

We worden uitgenodigd op een kleedje en krijgen een bekertje water, we tellen hooguit 10 kinderen maar er zouden er 30 moeten zijn. De overige 20 zijn op diverse scholen in de stad en komen allemaal om 16.00 uur weer thuis. Wij willen graag later terugkomen om alle kinderen zelf een twin-knuffel te geven en daar is gelukkig iedereen het mee eens.

Wij willen nog even naar het toilet en krijgen daarna een rondleiding over het terrein.

Voor 32 mensen één sta toilet, heel groezelig en een badhok idem dito. Een hok waar kippen in heel kleine hokjes zitten, geschonken door een Australisch echtpaar, een overdekte hal voor ontspanningsdoeleind, de groentetuin en de 2 gebouwen met gescheiden kamers voor jongens en voor meisjes.

De kinderen staan om 5 uur op, bidden in de tempel, ruimen hun kamer op en helpen

moeder met het eten, gaan naar school, doen hun huiswerk, ruimen hun kamer op en gaan slapen en dat 6 dagen in de week.

We zijn blij voor de kinderen dat Kadek zo'n warme lieve vrouw is.

We nemen afscheid, het is half 2 en we gaan met mr. Komang naar het voormalig Koninklijk Paleis.

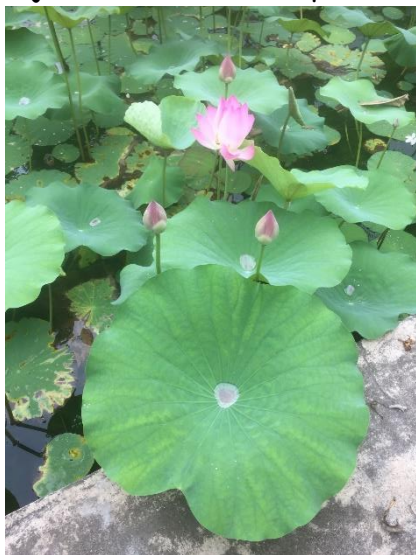
Er wordt volop gerestaureerd.

De beelden worden met cement aangevuld en er wordt in beeldhouwd als was het

klei.

De gebouwen worden geschilderd door veelal vrouwen, er wordt gemetseld en de decoraties veranderen van witte koppen in prachtig gekleurde demonen.

Fijn om hier rond te lopen zo zonder toeristen. De restauratie klus moet binnen 3 maanden afgerond worden en dat is een hele klus.

We krijgen wat trek en stappen in de auto op weg naar het Waterpaleis, zo'n 10 minuten verder. Daar kunnen we wat eten en drinken.

Ook mr. Komang lust wel wat.

Het begint zachtjes te regenen maar al snel wordt dat een heuse stortvloed.

Het bezoek aan het waterpaleis kan zo niet doorgaan. Het eten smaakt goed en we praten nog wat met mr.

Dan moeten we echt vertrekken, mr. Komang vraagt om een paraplu en krijgt een dienblad om de auto op te halen en voor te rijden en wij worden dikke vriendinnen met de dames van het restaurant, Ja zo snel gaat dat!

We rijden weer naar het weeshuis en binnen no time verzamelen zich alle kinderen op en nabij het kleedje. Iedereen stelt zich aan ons voor en we drukken heel wat handen. Edith ziet dat Kadek met kinderen de plunjezak opentrekt en er dieren uithaalt en grijpt in. O jee er zijn ook wat 17-jarige jongens aanwezig, groot en stoer.

Edith vertelt het verhaal van Twinbears en mr. Komang vertaalt.

Ik zeg daarna dat het ook goed is als de wat oudere kinderen geen knuffel willen,

maar zoals later blijkt willen ze allen de knuffel graag.

De uitdeling gaat bij deze groep anders dan anders.

Om de beurt halen Edith en ik een knuffel uit de plunjezak. De eerste 2 geven we aan de 2 jongste meisjes, een poes en een zebra.

Daarna laten we de kinderen naar ons toe komen als er een knuffel uit de zak tevoorschijn komt die iemand graag wil hebben en dat werkt in deze groep goed opgevoede kinderen

heel goed, breed lachend stapt iemand naar voren en wij drukken de knuffel in hun armen en worden hartelijk bedankt.

Zelfs de stoerste grote jongen komt blij zijn donkerrode aap halen. Na afloop komt er nog een andere jongen ons bedanken en de slang heeft ook absoluut zijn juiste baasje gevonden.

Mooi om te ontdekken dat als je iets van jezelf geeft in de juiste handen het zo van hart tot hart ontvangen wordt ongeacht leeftijd of wat dan ook!

We laten 4 twins achter voor kinderen die ziek zijn, waaronder het meisje die ons die ochtend de rondleiding gegeven had.

Deze uitdeling was mooi en ontroerend en zelfs mr. Komang is er door geraakt net als wijzelf. We nemen afscheid en rijden richting Sidemen.

